

E D I T U R A S C R I P T U M ®

TOT
CEEA CE
merita

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Tot ceea ce contează

Tot ceea ce merită

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEESE, NICOLE

Tot ceea ce merită / Nicole Deese. – Oradea : Scriptum, 2024

ISBN 978-606-031-241-3

TOT
CEEAA CE
merită

2

Saga Familiei McKenzie
ROMAN

NICOLE DEESE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
All that it takes
by Bethany House Publishers
a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan
© 2022 by Nicole Deese
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Tot ceea ce merită
de Nicole Deese

© 2024 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației
autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane în viață sau decedate
este întâmplătoare și neintenționată*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-241-3
ISBN (e-book) 978-606-031-242-0

Tiparul executat în U.E.

Pentru Connilyn

Îți mulțumesc pentru ajutorul neprețuit pe care mi l-ai oferit
de-a lungul anilor: nenumăratele provocări lansate,
sugestiile de la jumătatea termenului de predare,
discuțiile teologice de după miezul nopții și conversațiile profunde,
de la inimă la inimă despre lucrurile care contează cu adevărat.
Draga mea prietenă, ești de neînlocuit.

Te iubesc.

*Chiar și în literatură și artă,
niciun om care este preocupat de originalitate
nu va fi vreodată original: în timp ce, dacă spui
pur și simplu adevărul (fără să-ți pese câtuși de puțin
de câte ori a mai fost spus înainte), vei deveni,
în nouă din zece cazuri, original,
fără ca măcar să-ți fi dat seama.*

— C.S. LEWIS, *Creștinism pur și simplu*

Mulțumiri

Lui Dumnezeu: Tu ești Supremul Povestitor și Răscumpărătorul oricărei povești. Îți mulțumesc pentru toate poveștile pe care mâna Ta m-a inspirat să le scriu, atât în lumea reală, cât și în cea fictivă.

Soțului meu, Tim: În decursul ultimilor zece ani din cariera mea de scriitoare, m-ai susținut la fiecare proiect și ai sărbătorit fiecare lansare ca și cum ar fi fost prima. Sprijinul și dragostea ta statornică continuă să inspire fiecare erou fictiv pe care îl creionez. Îți mulțumesc pentru încă un drum parcurs alături de mine. Mă bucur atât de mult că ești al meu... de mai bine de nouăsprezece ani.

Lui Preston, Lincoln, Lucy: Ca întotdeauna, mă simt binecuvântată și recunoscătoare pentru răbdarea și harul de care ați dat dovadă în timpul perioadelor cu termene limite. Sunt atât de mândră să fiu mama voastră. Acum haideți să ne răsfățăm cu niște înghețată!

Colegelor mele, Tammy Gray și Connilyn Cossette: Amândouă sunteți armele mele nu foarte secrete, precum și adevărate daruri din partea lui Dumnezeu. Vă mulțumesc pentru nenumăratele cuvinte pe

care le-ați citit și pe care le-ați recenzat (numai în manuscrisul ăsta!). Dar este o adevărată plăcere să scriu alături de două dintre autoarele (și persoanele) mele preferate din întreaga lume. Încă nu-mi vine să cred că e adevărat ce trăiesc alături de voi...

Grupului meu care m-a ajutat să Țes povestea, de la o coastă la alta: Christy Barrit, Connilyn Cossette, Amy Matayo și Tammy Gray. Cine ar fi crezut că grupul nostru de povești va ajunge să sărbătorească cea de-a șaptea aniversare anul acesta? În mod tradițional, cred că asta înseamnă că trebuia să ne cumpărăm una alteia un soi de amintire... Vă iubesc. Ne revedem curând la o petrecere pe plajă!

Editurii Bethany House: E o onoare să fac parte din familia editurii Bethany House. Mulțumiri speciale lui Raela Schoenherr și lui Sarah Long. Experiența, sugestiile și ideile voastre mă ajută întotdeauna să-mi îmbunătățesc abilitățile de scriitoare și povestitoare. Sunt atât de recunoscătoare pentru voi!

Lui Rel Mollet, prietena și asistenta mea autoare de încredere: Îți mulțumesc pentru dragostea și sprijinul tău îndelungat pentru ficțiunea creștină. Ești o binecuvântare extraordinară pentru mine și pentru mulți alții. Mă rog ca anul acesta să aducă mult rod pentru eforturile tale pline de credincioșie și altruismul tău.

Clubului meu de carte și celor care îmi citesc primii cărțile: Vă mulțumesc pentru că mă inspirați să continui să scriu, împărțându-vă dragostea de lectură cu toți iubitorii de ficțiune creștină. Mulțumiri speciale lui Kacy Gourley, Lara Arkin, Renee Deese și Joanne Schultz pentru reacția voastră la primul manuscris.

Grupului nostru Life: Santha Yinger, Jeff și Bobbi Deitz, Jan și Joanne Schultz. Vă mulțumesc pentru multele rugăciuni pe care le-ați înălțat pentru această carte și pentru toate mesajele, îmbrățișările și întâlnirile încurajatoare în jurul unei cești de cafea. Eu și Tim suntem binecuvântați să facem parte din comunitatea voastră și să fim prietenii voștri.

Bisericii noastre mamă, Real Life Ministries din Post Falls, Idaho: Vă mulțumesc că sunteți un exemplu incredibil a ceea ce înseamnă ucenicie setată pe mentalitatea Împărăției, atât local, cât și global, și pentru că-i echipați pe liderii voștri să iasă în lume și să facă la fel. Inima și dragostea pe care o nutriți pentru oamenii lui Dumnezeu este deopotrivă motivațională și provocatoare, și sunt foarte recunoscătoare să fac parte din această adunare.

Mulțumiri speciale Jessicai Wardell, asistentă, absolventă a școlii sanitare postliceale: Îți mulțumesc pentru că ai fost sursa mea de informații pentru *toate* noțiunile medicale și pentru că mi-ai răspuns la nenumăratele mesaje pe care ți le-am trimis în legătură cu personajele și scenariile mele (chiar și în timp ce erai plecată cu cortul pe malul lacului și încercai să pregătești cina pentru cei cinci copii ai tăi)! Prietenia și sprijinul tău sunt o comoară neprețuită pentru mine.

Doamnelor extraordinare și mentorilor de la Path of Life din Spokane, Washington: Vă mulțumesc că m-ați invitat să stau la masa voastră în acea după amiază rece de februarie și că mi-ați creat un context în care m-am simțit liberă să vă pot pune multe întrebări. Serviciile și resursele centrate pe Cristos pe care le oferiți femeilor care se confruntă cu sarcini neplanificate au fost sursa mea de inspirație din spatele personajului asistentei Charlotte și al Centrul de Îngrijire a Femeilor de la Riverside, dar și al altor câtorva elemente cheie din această poveste. Îndrăzneala și vulnerabilitatea voastră de a educa, încuraja și echipa femei într-un mediu înțeleghător m-a lăsat fără grai de mai multe ori. Am rămas profund marcată de mărturiile răscumpărătoare pe care mi le-ați împărtășit în acea zi. Vă mulțumesc că sunteți mâinile și picioarele lui Cristos pentru lumea noastră suferindă. Fiți binecuvântate din belșug pentru credințioșia voastră.

Val

În timp ce ușa de la noua noastră viață se deschise larg, fiul meu, în vârstă de zece ani, se năpusti înăuntru ca să exploreze apartamentul de la etajul al doilea. Brusc mi-am amintit de regula impusă chiriașului, aceea că are obligația să suporte toate cheltuielile lucrurilor pe care le strică. Locuința pe care ne propusesem să o închiriem azi nu era una oarecare. Nu, deoarece proprietarul acestei locuințe era fratele geamăn al celei mai bune prietene a mele, o complicație la care nu m-am gândit atunci când am fost de acord să accept o slujbă care avea să ne mute la o mie șase sute de kilometri distanță de singurul loc pe care l-am considerat acasă.

— Hei, Tucker, mergi mai ușor, băiete? Asta nu e casa noastră, am strigat în timp ce fiul meu dispărea într-unul din cele două dormitoare pe care le vedeam din ușa de la intrare.

Molly a venit să stea lângă mine, observându-mă cu atenție, precum un detectiv plătit cu ora, în timp ce exploram pentru prima oară interiorul puțin mobilat al locuinței. M-am străduit să afișez o

expresie calmă, chiar plăcută. La urma urmei, nu era vina ei că încă jeleam pierderea casei idilice din oraș pe care o căutasem ore întregi pe internet înainte să achit un avans luna trecută. Și nici nu era vina ei că aceeași casă idilică fusese vândută cu bani gheață cu doar cinci zile în urmă de către proprietarii care îmi trimisese un email cu un simplu *ne cerem scuze pentru neplăceri*, alături de un extras de cont bancar al cecului de depunere returnat.

— Știu că nu prea se compară cu casa de pe Garden Street, care ți-a plăcut, dar m-am gândit că acest apartament de la etaj este drăguț, în felul său clasic și puțin excentric. Dar nu te forțez să accepți oferta. Decizia îți aparține, Val.

Molly mi-a vorbit pe același ton amabil și precaut pe care îl folosea cu mine din seara în care am sunat-o tulburată din cauză că nu reușeam să găsec un alt loc de închiriat pe care să mi-l pot permite înainte de data mutării noastre din Skagway, Alaska în Spokane, Washington. Dar chiar înainte de a sugera o amânare a datei noastre de mutare, Molly m-a invitat să stau cu ea și cu Silas, în camera lor de oaspeți, *câtă vreme este nevoie până găsești casa perfectă pentru tine și pentru Tuck*. Și, deși oferta ei era binevoitoare și generoasă, am sesizat un ușor sentiment de panică în ceea ce nu-mi spusese: *Dacă nu vii acum, e foarte probabil că n-o să vii niciodată*.

Și existau șanse mari să aibă dreptate.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt apartamentul, spuse ea, făcându-mi un semn cu mâna, dar presupun că vrei să îl analizezi de una singură?

I-am zâmbit.

— Chiar nu te deranjează dacă intru singură câteva clipe?

— Deloc. Molly îmi făcu semn să-mi văd de treabă. Știu că îți place să ai timp să te gândești. Pur și simplu prefă-te că nu sunt aici, bine? Doar dacă nu vrei să mă întrebi ceva.

Prietena mea se sprijini de brațul lung al unei canapele verzi și își scoase telefonul din poșetă, probabil citind o listă lungă de apeluri nepreluete. Dintre toate rolurile pe care le îndeplinea Molly, nu era ceva obișnuit să fie *agent de închirieri apartamente*. Dar, având în vedere că fratele ei, Miles, era plecat în străinătate cu treburi, ea îi luase temporar locul de proprietăreasă, până când omul avea să se întoarcă în țară. Și cine știe când avea să se întâmple asta...

— Mulțumesc. N-o să dureze mult.

Pe cât de mult apreciam entuziasmul și optimismul lui Molly, trebuia să mă gândesc în mod logic la acest următor pas important fără să mă las influențată de bunele ei intenții. Faptul că acceptasem slujba pe care mi-o oferise la cea mai nouă afacere a ei era un lucru, dar alegerea primei mele case cu Tucker era cu totul altceva. Când acceptasem slujba aceasta, îi promisesem un loc special, un loc care să merite despărțirea emoționantă de bunicii lui și, desigur, relațiile la distanță care aveau să urmeze de atunci încolo. Îi promisesem un loc special care să merite dezrădăcinarea întregilor noastre vieți. Mă cuprinsese o bine-cunoscută senzație de rău în timp ce îndoielile începură să-mi dea din nou târcoale.

Mi-am apăsat puternic articulația dureroasă din șoldul stâng. Mușchii îmi erau încordați din cauza călătoriei – și probabil și din cauza unei nopți în care mă luptasem cu neliniști pe care nici măcar nu salariu promițător nu putea să le rezolve pe deplin. Deși noua mea slujbă avea să-mi ofere îndeajuns de multă independență financiară, încât să nu mai depind de părinții mei și de magazinul de suveniruri pe care aceștia îl dețineau de ani de zile, munca în sine nu avea să fie foarte ofertantă în privința creativității. Era vorba de acel compromis pe care îl cântărisem luni întregi înainte să accept în sfârșit oferta lui Molly.

Am tras aer în piept încordată și m-am uitat la podelele proaspăt spălate ce imitau bine lemnul și la bucătăria confortabilă ce se deschidea dincolo de masa veche pentru patru persoane din sufragerie. Am aruncat o privire pe hol și în fiecare dormitor și baie, deschizând șifonierele și dulapurile. Dimensiunea compactă a apartamentului nu mă deranja, având în vedere că mărimea camerei mele din casa părintească fusese jumătate din ceea ce aveam la dispoziție aici.

Întorcându-mă în zona sufrageriei, mi-am aruncat privirea dincolo de ușile glisante din sticlă care duceau la o mică verandă: o mulțime de flori sălbatice de primăvară, iarbă verde înrourată și o pădure de conifere împodobeau poalele munților. Nu-mi era greu să mi-l imaginez pe băiatul meu cutreierând pădurea și pajiștea dimprejur.

— Chiar este frumos aici! am spus eu, îndreptându-mă spre fereastra mare care se întindea pe aproape toată lungimea peretelui exterior al sufrageriei. E un loc liniștit.

Molly se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre mine.

— La același lucru m-am gândit și eu când am venit să văd locul
locul acesta întâia dată.

— Serios? am tachinat-o zâmbind.

Ea mă înghionti ușor.

— Știi bine că da. Și mai știi și că Silas s-ar bucura enorm să-l
învețe pe Tucker tot ce știe el despre jocul de darts, dacă te hotărăști
să refuzi oferta asta și să aștepti să găsești altceva care să se încadreze
în limita posibilităților tale. În orice caz, poți să stai cu noi cât dorești.

Deși jocul de darts împreună cu Silas era tentant, mie îmi era
groază că Tucker avea să dărâme lampa mozaicată a lui Molly de
la Paris sau că avea să se joace cu globurile din sticlă mată pe care
ea le ținea într-o vază decorativă. Casa familiei Whittaker nu era
tocmai *amenajată pentru un copil*. Mai mult de-atât, Silas și Molly nici
măcar nu împliniseră trei luni de căsnicie. Ultimul lucru pe care ni-l
doream vreunul din noi era să îi deranjăm din greșeală pe proaspeții
însurați. Cel mai bine pentru toți era să-mi găsesc eu o locuință cât
mai curând.

— Appreciez cât de mult ne ajuți, dar...

— Glumești? Nu-ți face nicio grijă în privința asta.

Părul blond al lui Molly se încolăcea în jurul gâtului ei, de parcă fata
filma o reclamă la un șampon uscat. Cu toate acestea, zilele acelea de
glorie ca influencer în domeniul cosmeticii se redusese drastic de anul
trecut, când ea intrase în parteneriat cu Silas în cadrul Centrului de
Reabilitare a Tinerilor. Din eforturile lor comune la The Bridge Youth
Home a prins viață *Basics First*, un magazin online conceput pentru
a-i sprijini pe tinerii ieșiți din sistemul de plasament. Pentru fiecare
dolar cheltuit în magazin, un dolar urma să fie donat pentru a pregăti
rucsacuri cu provizii tinerilor care făceau tranziția spre independență.
Cu timpul, Molly spera că platforma online pe care îi ajutasem să o
creeze avea să se concretizeze într-un magazin fizic, dar deocamdată
toată atenția era concentrată pe marea inaugurare de săptămâna
viitoare. Depozitul de producție era aproape gata.

— Tu ne-ai ajutat incredibil de mult, Val. Îmi pare foarte rău pentru
ce s-a întâmplat cu casa pe care ți-o doreai, dar n-o să mă prefac că
nu sunt bucuroasă că ai acceptat slujba de director de marketing de

la *Basics First*. Fata zâmbi larg. Va fi ca în vremurile bune, numai că mai bine, deoarece vei fi aproape de mine în mod fizic, nu doar online.

Aceasta era partea care îmi plăcuse cel mai mult din toată mutarea asta: să locuiesc și să lucrez aproape de cea mai bună prietenă a mea. Atunci când, cu patru ani în urmă, Molly mă angajase ca asistent coordonator al platformelor ei de socializare care erau în plină ascensiune, nu-mi imaginasem că acel proiect avea să deschidă ușa la mult mai multe oportunități sau că prietenia noastră avea să înflorească atât de mult.

— Mamă, pot să ies afară? E un hambar vizavi cu niște capre și un cal, din ceea ce am putut să văd de la fereastra din camera mea. O, și mai este și o groapă de foc în spate, la fel ca aceea făcută de bunicul vara trecută. Ai văzut-o? Locul ăsta e *grozav*!

M-am întors spre el, iar expresia lui plină de fericire era tot ceea ce îmi dorisem în ultimele zile.

— Da, poți să mergi afară, dar...

Am ridicat un deget înainte ca băiatul să apuce să se năpustească pe ușă. Tucker știa doar o singură viteză: fulger.

— Să stai pe partea asta a străzii, în regulă? Vreau să îi cunosc pe vecini înainte să alerg înapoi și încolo.

— Bine, așa o să fac! Pa!

Băiatul se repezi pe ușă cu o viteză la care eu n-aș fi putut să ajung niciodată și tropăi zgomotos pe scara exterioară, zgâlțâind pereții și ferestrele. Mi-am pus în minte să stau de vorbă cu Tuck despre bunele maniere printre vecini. Până acum, noi locuiserăm doar cu familia mea.

— Deci... Molly își mișcă sprâncenele. Se pare că Tuck și-a ales deja un dormitor și că tu ai de gând să faci cunoștință cu vecinii. Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? Vocea lui Molly redeveni energetică în timp ce se uită în ochii mei.

— Cred că înseamnă că locul ăsta ne place foarte mult. *Dar pot oare să-l transform într-un cămin pentru noi?*

Fata țipă de bucurie și își strânse mâinile sub bărbie.

— O, Val, știi că asta e o schimbare uriașă față de lucrurile cu care erai obișnuită, dar chiar cred că vei fi foarte fericită de îndată ce te instalezi.

Molly își puse brațul în jurul umerilor mei, iar diferența de înălțime dintre noi deveni evidentă în timp ce îmi arătă orașul Spokane pe fereastră.

— Sunt o mulțime de activități pentru Tuck în orașelul nostru și mulți oameni cumsecade cu care să faci cunoștință amândoi.

Fata își strânsese buzele preț de o clipă, iar ochii ei de un albastru strălucitor sclipiră într-un mod în care ochii mei căprui n-ar fi putut niciodată.

— În plus, trebuie să recunoști că e destul de surprinzător cum s-a eliberat locuința lui Miles exact cu o zi înainte să ajungi tu. Aproape că nu mi-a venit să cred când m-a sunat ieri ca să-mi spună să chem echipa de curățenie după ce plecase ultimul lui chiriaș. Adică, nu-i așa că s-a potrivit perfect? Plus, chiria e puțin mai mică decât te așteptai. Și, desigur, ai avantajul că o cunoști deja pe vecina de la parter.

Când am auzit-o pomenind numele lui Miles, am simțit o căldură puternică în tot trupul. Însă realitatea m-a adus repede cu picioarele pe pământ. Pastorul Miles McKenzie era un aventurier din fire, un călător în locuri exotice și un filantrop extrovertit care nu părea să poată sta locului mai mult de un minut. Și deși fusese foarte cumsecade cu mine și cu Tucker în scurtele noastre întâlniri de la evenimentul de strângere de fonduri de toamna trecută și apoi la nunta lui Silas și a lui Molly din luna martie a acestui an, eram sigură că omul mă considera o simplă prietenă și că noi doi nu aveam prea multe în comun.

Mi-am dres glasul.

— Și Miles... e de acord cu aranjamentul acesta?

— Desigur. S-a săturat să închirieze locul ăsta unor băiețandri capricioși de la facultate. Crede-mă, tu și Tucker veți fi chiriașii ideali pentru el.

Pe alee, Tucker îi făcea cu mâna calului de vizavi în timp ce, în cealaltă mână, ținea o ramură căzută dintr-un copac. Și imaginea asta m-a emoționat cumva. *Lasă-l pe băiat să se joace în voie, Val. Dumnezeu știe că nu prea ai avut parte de așa ceva în copilărie.* Era primul lucru pe care mi-l spusese tata când îi zisesem despre oferta de muncă toamna trecută, urmat de: *Tuck are nevoie de spațiu ca să alerge, să se joace și să trăiască ca un copil, nu ca un angajat în miniatură al unui magazin de*

suveniruri. Nu-ți face griji în privința mamei tale, scumpo. În cele din urmă, o să se dea pe brazdă. Ai douăzeci și nouă de ani. Ți-ai câștigat de mult dreptul de a decide ce e cel mai bine pentru tine și pentru Tucker.

De-a lungul anilor, mă bazasem atât de mult pe părinții mei, avusesem încredere în instinctele lor ca și cum ar fi fost ale mele și planurile noastre de viitor se intersectaseră... până acum. Până când mi-am dat seama că, dacă aveam să-mi iau vreodată zborul din casa părintească, trebuia în cele din urmă să-mi întind aripile și să mă înalț. *Din nou.*

Înainte să mă pot opri, am aruncat o privire în colțul din peretele livingului din stânga mea. Mi-a venit imediat o imagine în minte, un mic studio, dotat cu echipamentul pe care îl strânsesem într-o lădiță groasă din plastic pe care scria *Fragil*. Bineînțeles că locul nu era suficient de mare pentru o muncă profesionistă, dar putea să funcționeze pentru un hobby. Deoarece asta aveau să fie toate visurile mele de a face filme deocamdată: un hobby. O activitate cu care să mă îndeletnicesc după ce îmi îndeplineam responsabilitățile de mamă și de la locul de muncă.

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra lui Molly, care vorbea încă despre beneficiile traiului într-o comunitate mai mare. Cât de mult îmi scăpase din vorbele ei?

— ... și Miles cunoaște zona mult mai bine decât mine. Sunt destul de sigură că îi cunoaște pe toți cei care stau pe strada asta. O să se bucure să te prezinte...

— Molly...

—... vecinilor de aici, precum și prietenilor lui de la biserică și...

— Molly, nu. Am dat din cap în timp ce fata se încruntă.

— Nu, ce?

Mi-a luat o clipă ca să-mi adun gândurile, ca să gădesc o cale să-i explic ceea ce nu rostisem încă.

— Dacă ne mutăm aici, pentru mine este important ca Miles să înțeleagă că nu ne dorim și nici nu ne așteptăm la vreun tratament preferențial din partea lui cât timp stăm aici.

M-am oprit, alegându-mi cu grijă cuvintele pentru ceea ce avea să urmeze.

— Nu mi-aș dori niciodată să mă amestec în viața lui personală sau să depășesc limitele unei relații obișnuite dintre un proprietar

și chiriașii săi. În ciuda faptului că tu ești o cunoștință comună, îmi place să cred că fiecare își trăiește viața separat.

Deoarece adevărul era că asta era șansa mea de a-mi întinde aripile. De a lua decizii de una singură. De a trăi în sfârșit fără o cârjă. Nu voiam să depind din nou de altcineva.

Molly își încreți nasul preț de o clipă, înainte să zâmbească cu gura până la urechi.

— Tu auzi ce spui?

— Da, de ce?

— Deoarece, în primul rând, fratele meu nu mai are o viață personală de nu știu cât timp. Fata răsese spunând asta. Și în al doilea rând, fratele meu călătorește mai mult într-un an decât oricine altcineva, așa că nu cred că există pericolul să te amesteci în treburile lui personale. De asta sunt eu aici și el e la sud de graniță, bucurându-se de toate condimentele picante pe care poate să pună mâna.

Pentru prima dată de când aterizaserăm în Washington, am simțit cum mă relaxez și am răsuflat ușurată. Deoarece, când m-am uitat din nou la apartament ca la o fotografie panoramică, mi-am zis, fără să ezit deloc: *Pot transforma acest loc într-un cămin.*

— Batem palma, Molly.

— Minunat. Licărirea din ochii ei permanent optimiști deveni și mai puternică în timp ce își scoase telefonul din buzunar. Pe când să programeze Silas echipa de mutare? E uimitor cât de motivatoare poate fi promisiunea unei pizze fierbinți pentru niște adolescenți în creștere.

Silas se oferise să aducă niște tineri dintre cei cu care lucra să ne ajute în ziua mutării. Având în vedere că piciorul mă durea atunci când urcam și coboram scările, nu puteam să-l refuz. Mai mult de-atât, avusesem plăcerea de a lucra cu majoritatea copiilor aceia la o înregistrare video pe care o făcusem toamna trecută pentru The Bridge. Mă bucuram că voi avea ocazia să-i văd din nou.

Dar înainte să pot răspunde, Tucker urcă în goană scările și se năpusti pe ușa de la intrare, de data asta ținând în mână două undițe care nu erau ale noastre.

— Mamă, uită-te! Se pare că și lui Miles îi place să pescuiască. Am găsit astea în hambarul lui. Poate că o să mă ducă la râu când se întoarce acasă și putem fi amici de pescuit.

Molly își reținu un zâmbet în timp ce eu am rămas cu gura căscată. Se pare că discuția mea despre limite fusese îndreptată spre cine nu trebuia. Tucker era cel care avea nevoie de câteva reguli în privința comportamentului adecvat printre vecini și, după cum stăteau lucrurile, trebuia să-l instruiesc în privința asta cât mai repede.